

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **A.R.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2026 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie z dnia 31 marca 2026 r., II KO 208/25, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2022 r., II AKa 254/21, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 20 stycznia 2021 r., V K 67/16, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Oprócz osobistego wniosku o wznowienie postępowania w opisanej na wstępie sprawie, zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, datowanego na 22 sierpnia 2025 r., skazany A.R. pismem z dnia 17 listopada 2025 r. wniósł o przyznanie mu obrońcy z urzędu, albowiem ze względów finansowych (w ZK nie pracuje) i brak rodziny, która mogłaby mu pomóc, nie jest stać go na obrońcę z wyboru.

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2025 r. Sąd Najwyższy ustanowił skazanemu obrońcę w urzędzie, zlecając mu zbadanie sprawy pod kątem istnienia przesłanek do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, a następnie, w określonym terminie – o ile przesłanki istnieją – opracowanie stosownego wniosku, ewentualnie powiadomienie Sądu Najwyższego o niestwierdzeniu podstaw do wznowienia postępowania.

Wyznaczony z urzędu obrońca w osobie adwokat A.J. we wniesionej opinii, po analizie akt sprawy oraz wniosku skazanego, stwierdził brak podstaw prawnych do wznowienia postępowania.

Skazany, w piśmie z dnia 12 lutego 2026 r. nazwanym zażaleniem, nie zgodził się ze stanowiskiem obrońcy z urzędu, wnosząc jednocześnie o wyznaczenie nowego obrońcy.

Zarządzeniem z dnia 5 marca 2026 r., na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., wezwano skazanego do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku z dnia 22 sierpnia 2025 r. przez sporządzenie i podpisanie takiego wniosku przez obrońcę z wyboru – adwokata lub radcę prawnego, bowiem obrońca wyznaczony z urzędu do dokonania tej czynności zawiadomił Sąd Najwyższy o braku podstaw do sporządzenia takiego wniosku. Pouczono również skazanego, że w przypadku nieusunięcia braku w określonym terminie, jego pismo zostanie uznane za bezskuteczne i nastąpi odmowa jego przyjęcia, a nadto, że brak jest podstawy faktycznej i prawnej do wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu.

A.R. wniósł „zażalenie” (pismo z dnia 19 marca 2026 r.) na zarządzenie z dnia 5 marca 2026 r., zarzucając mu lakoniczność, niedopełnienie obowiązków przez wyznaczonego obrońcę i ponownie wniósł o wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.

Na podstawie art. 120 § 2 k.p.k., zarządzeniem z dnia 31 marca 2026 r., odmówiono przyjęcia wniosku A.R. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2022 r. w sprawie II AKa 254/21. W uzasadnieniu podkreślono, iż ustanowiony w sprawie obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do sporządzenia takiego wniosku, zaś skazany, wezwany zarządzeniem z dnia 5 marca 2026 r. do uzupełnienia braku formalnego wniosku, tj. do przedłożenia wniosku o wznowienie postępowania

sporządzonego przez obrońcę z wyboru – adwokata lub radcę prawnego, braku tego w określonym terminie 7 dni nie uzupełnił. W zarządzeniu zauważono, że skazany może ponownie złożyć wniosek o wznowienie postępowania, ale sporządzony przez obrońcę ustanowionego z wyboru oraz że na obecnym etapie postępowania brak jest jakichkolwiek przesłanek do wyznaczenia skazanemu kolejnego obrońcy z urzędu.

We wniesionym zażaleniu, skazany ponownie zwrócił się z wnioskiem o przyznanie mu obrońcy z urzędu, wskazując na brak środków na obrońcę z wyboru, a nadto wniósł o ponowne rozpatrzenie wniosku o wznowienie „sprawy z urzędu” albowiem został skazany „niezgodnie i ze złamaniem prawa materialnego” (został pozbawiony możliwości obrony) i w konsekwencji został skazany za to, za co nie powinien być skazany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie jest zasadne.

Autor zażalenia nie wykazał powodów, dla których podjętą przez Sąd Najwyższy decyzję o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie II KO 208/25 uznać należałoby za wadliwą. Istotą postępowania zażaleniowego nie jest odnoszenie się do okoliczności faktycznych podnoszonych przez skazanego we wniosku o wznowienie oraz faktu czy skazany popełnił przypisany mu czyn, czy też nie. W zażaleniu na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec niedopełnienia wymagań formalnych możliwe jest podnoszenie zarzutów dotyczących tylko tego postępowania, a takich skazany A.R. nie podniósł.

Konkludując, stwierdzić należy, że Sąd Najwyższy słusznie odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania skoro w określonym przez Sąd terminie, wezwany do uzupełnienia braku formalnego przez złożenie wniosku sporządzonego i podpisanego przez ustanowionego obrońcę z wyboru – stosownie do wymagań wynikających z art. 543 § 2 k.p.k., nie uczynił tego (wyznaczony z urzędu obrońca nie znalazł podstaw do sporządzenia takiego wniosku).

Sąd Najwyższy wyznaczył skazanemu obrońcę z urzędu, który – stosownie do art. 84 § 3 k.p.k. – nie ma obowiązku sporządzenia i podpisania wniosku o

wznowienie postępowania. Wskazany przepis stanowi, iż wyznaczony obrońca, po zapoznaniu się z aktami sprawy, sam decyduje, czy wniosek taki sporządzić, czy też poinformować Sąd o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, stanowiącego przecież nadzwyczajny środek zaskarżenia. Z akt Sądu Najwyższego wynika, że obrońca zapoznał się ze sprawą (k – 23), a następnie sporządził opinię o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Wyznaczony obrońca wypełnił zatem swoje obowiązki procesowe, a deklarowane przez skazanego niezadowolenie z jego pracy nie jest wystarczającym powodem do wyznaczania kolejnego obrońcy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł]